

על הפרק

לאן הולכים?

נכון, רצינו וביקשנו להעלות את מחיר החלב ליצרן, כי אנחנו נשחקים לבלי יכולת התפרנסות. נכון, הפגנו ברוב עם בפני משרד החקלאות לחזק אותו במאבק מול אנשי משרד האוצר.

לא ביקשנו לפרק בהזדמנות זאת את ענף החלב כולו עד כדי סיכון ממשי של מערכות שנבנו בעמל רב, במשך דורות רבים.

אנחנו תומכים ומחזקים את ידיו של שר החקלאות בבואו לשפר את התרומה ברפת וגם לחזק את הרפת הקטנה, אבל שורה של צעדים נוספים שנקט השר מאיימים על היציבות שהכרחית מאד להמשך קיומו של ענף עתיר השקעות וסיכון כרפת החלב.

במה דברים אמורים?

1. השר לקח אליו את ניהול מכסות החלב – השר הוא מטבעו איש פוליטי ויש סכנה שגם החלטותיו יהיו בהמשך נגועות בשיקולים פוליטיים, מכאן ועד הבג"צ הראשון, המרחק קצר, כי כולם בוחנים בשבע עיניים את החלטותיו.
2. השר נתן הוראה להעביר למשרד החקלאות גם את המטה הגדול לניהול המכסות – במשרד, אין כל תשתית של כח אדם ומיחשוב לטיפול כזה ויש סכנה של ממש שרפתנים (בעיקר במשק המשפחתי) ייתקעו באין כתובת ראויה ומקצועית וגם ההחלטות יהיו מורכבות יותר. עלול להתפתח תהליך של "מאכרים" שתפקידם לקדם את ענייני הפרט בסבך החדש שנוצר בידי אדם.
3. הלאמת מועצת החלב לתוך "מועצת החי" – כיום המועצה היא גוף פרטי שפוליטיקאים לא נכנסים אליו בקלות, מחר יש סכנה של דרדור המערכת וכאוס, כפי שיש כיום במועצה הצמחית – למה צריך את זה?
4. הפרת הסכמים באופן חד-צדדי – חשוב להעלות את מחיר החלב וגם ניתן להעלותו בהסכמה עם המחלבות ועם שר האוצר (חבר במפלגתו של השר). הפעולה העצמאית גרמה לנזק עצום לכל המעורבים בנושא ובודאי לנו הרפתנים.

בסופו של תהליך יעלה מחיר החלב, כי השר מחויב ליוקרתו, אך מה יהיה המחיר שכולנו נשלם? לא ברור. האם בפתיחה נוספת של היבוא, האם בנטול התכנון בענף. הנהגת הענף בדילמה אמיתית, כיצד לנהוג: האם לצאת למאבק נגד השר שמכריז על רצונו להיטיב עם הענף, או שמא לשתף פעולה ולמות בהסכמה? מה אתם מציעים?

יוסי מלול